Kápálikae doctorem (73) delegat. 74. Discipuli Ṣankaram celebrant. Capitis finis desideratur. Desinit in verbis: यो मूढा जीवपरभेदं जल्पंति इह भवाब्धौ मग्नाः। नानायोनिषु मग्नाः पुनरपि मातु स्तनरसपानान्मत्ताः वाल्यं पुनरपि कौमारं.

Libros auctor hosce laudat: a. *Upanishad: Atharvaṣikhá, Atharvaṣiras, Kálágnirudra,* Kaivalya, Taittiríya, *Náráyaṇa,* Bṛihadáraṇyaka, *Mahopanishad,* Muṇḍaka, Varuṇa, Ṣvetáṣvatara. b. *Puráṇa:* Bṛihannáradíya, *Bhágavata* (c. 10. उक्तं च भागवते भगवद्भक्तस्य लक्षणं। न चलति निजवर्णधर्मतो यः सममतिरात्मविपक्षपक्षे। न जहति न च हंति कंचिदुच्चैः कृतमनसं[1] तमवैहि विष्णुभक्तं।), Márkaṇḍeyapuráṇa, *Ṣivagítá, Skándapuráṇa,* Agastyasanhitá. c. *Tantra. Brahmayámala, Rudrayámala.* d. alios libros: Jaiminisútra, Súryasiddhánta, *Adhikaraṇaratnamálá.*

In opere componendo[2] auctor id egisse videtur, ut, quae superstitiones temporibus suis praevalebant, eas dilucida et populari captui adaptata Vedántae expositione refutaret. Cui doctrinae ut auctoritatem asciscerat, Ṣankaram cum singularum sectarum principibus disputantem, omnes eloquentia sua ad veram fidem traducentem, immo miracula efficientem induxit. Quod in sectarum externis indiciis et ritibus describendis moratur, intimam vero superstitionum et dogmatum cognitionem rarissime prodit, id his de causis factum esse puto. Alias enim fidei ethnicae species, quarum explicationem aggressus est, quo tempore liber scriptus est, obsoletas, auctor auditione tantum accepisse, aliae ita quidem a cultu communi distinctae, ut disciplinam peculiarem constituerent, omnino non videntur fuisse. An Áryas illos antiquos propterea triginta tres religiones habuisse putabimus, quod tantus deorum supremorum numerus tradatur, hymnique singulos celebrantes exstent? Nomina autem, quae sectarum antistitibus tribuit, fere omnia ficta et a superstitionibus, quas capitibus singulis exponit, desumta esse puto. Non enim veri simile videtur, in tanto numero tam paucos fuisse dignos, quorum memoria ab aliis scriptoribus traderetur. Eum vero Ṣankarae discipulum fuisse credemus, qui, ut alias fabulas taceam, Kumárilam magistri aequalem facit? Atque eos libros omnes, quos Ṣankara laudans fingitur, tunc jam scriptos esse nobis persuadebimus, ne Bhágavata quidem, quo Vishṇubhaktae celebrantur, Ṣivagítá, Rudrayámala[3] exceptis? Utrum igitur Anantánandagiri noster idem sit cum Ánandajnánagiri, qui Sureṣvarae, Ṣankarae discipuli, Bṛihadáraṇyakae interpretatione se usum esse profitetur, an nomen illud a serae aetatis homine usurpatum sit, in praesentia quidem in medio relinquo.

Haec voluminis pars circiter annum 1820 negligentissime exarata est, et in medio libro lacunae minores inveniuntur. In hac codicis conditione, ea quae supra excerpsi, non equidem pro veris venditare, sed lectorum animos ad opus non prorsus contemnendum advertere volui. (Wilson 348[a].)

625.

Lit. Devan. Charta Ind. Foll. 105. Long. 13½. Lat. 5. Linn. 9.

Ṣankaravijayas. (B.)

Titulus in fine capitum hic subscriptus est: इत्यानंदगिरिकृतौ etc. In margine codicis A. शं° क° legitur.

De codice Havniensi cf. Westergaard, p. 10.

Hoc apographon ex eodem codice atque A. sed post annum 1830 transscriptum est. Desinit in capite 70. (Mill 30.)

626.

Foll. 113–206. Linn. 10. *Sankshepaṣankarajayas,* Ṣankarae victoria succincte enarrata, liber *Mádhavae* tributus. (A.) Incipit: प्रणम्य परमात्मानं ṣrí-*Vidyátírtha*rúpiṇam। प्राचीनशंकरजये सारः संगृह्यते स्फुटं ॥१॥ यद्वद्वटानां पटलो विशालो विलोक्यतेऽल्पे किल दर्पणेऽपि। तद्वन्मदीये लघुसंग्रहेऽस्मिन्नुद्वीक्ष्यतां शांकरवाक्यसारः ॥२॥ यथातिरुच्ये मधुरेऽपि रुच्युत्पादाय रुच्यंतरयोजनार्हा। तथेष्यतां प्राक्कविहृद्यपद्येष्वेषापि मत्पद्यनिवेशभंगी ॥३॥ स्तुतोऽपि सम्यक्कविभिः पुराणैः कृत्यापि नस्तुष्यतु भाष्यकारः। क्षीराब्धिवासी सरसीरुहाक्षः क्षीरं पुनः किं चकमे न गोष्ठे ॥४॥ पयोब्धिविवरीसुनिःसृतसुधाझरीमाधुरीधुरीणभणिताधरीकृतफणाधराधीशितुः। शिवंकरसुशंकराभिधजगद्गुरोः प्रायशो यशो हृदयशोधकं कलयितुं समीहामहे ॥५॥[4] क्वेदं शंकरसद्गुरोर्गुणगणा दिग्जालकूलंकषाः कालोन्मीलितमालतीपरिमलावष्टंभमुष्टिंधयाः। क्वाहं हंत तथापि सद्गुरुकृपापीयूषपारंपरीमग्नोन्मग्नकटाक्षवीक्षणबलादस्ति प्रशस्तार्हता ॥६॥ धन्यंमन्यविवेकशून्यसुजनंमन्याब्धिकन्यानटीनृत्तोन्मत्तनराधमाधमकथासंमर्ददुष्कर्दमैः। दिग्धां मे गिरमद्य शंकरगुरुक्रीडासमुद्यद्यशःपारावारसमुच्चलज्जलझरैः संक्षालयामि स्फुटं ॥७॥ बंध्यासूनुखरीविषाणसदृशक्षुद्रक्षितींद्रक्षमाशौर्यौदार्यदयादिवर्णनकलादुर्वासनावासि-

---

[1] सतमनसं MS.

[2] Major pars oratione soluta scripta est, nunnunquam versus epicus aliaque metra adhibentur.

[3] Dhanapati auctore Ṣankara ipse in Ṣivapuráṇa (ubinam vero?) laudatur. Ad Sankshep. I, 2: शिवावतारत्वं च भगवतो भाष्यकारस्य शिवपुराणादेरवगंतव्यं। तथा चोक्तं शिवपुराणे। व्याकुर्वन्व्याससूत्रार्थं श्रुतेरर्थं यथोचिवान्। श्रुतेर्न्याय्यः स एवार्थः शंकरः सवितानन्दः॥

[4] Hujus distichi annominationem observatam velim.